

rejst til Formaålet, er jeg ikke enig med Sibylle. En Basar vilde jeg ikke synes om, og en Indsamling af Smaabidrag fra Dør til Dør vilde jeg i al Fald ikke paatage mig. Men Sibylle vil maaské heller ikke finde Tanken om Aktier saa uheldig, naar hun tænker sig en Forretning med færdige Klædningsstykker til Salg. Aktierne kan deles i Parter paa 5 Kr., og hvis 10 Mennesker vil slaa sig sammen om en saadan, saa kan de jo det.

Har vi ikke snarere for mange Foreninger i Danmark end for faa? vi behøver ikke en særlig for Dragten. Kan Agitationen ikke tages op af de tilstedeværende Kvindeforeninger?

„Hvad vi vil“ har allerede tidligere flere Gange givet varme og dygtige Indlæg i Forhandlingen om denne Sag. Hjælp os nu til at tage den praktisk op! Forklar for alle dem, hvis Øre De har, at vi maa have en Systue, som et fast Udgangspunkt for Arbejdet, derfra skal saa de mange Manufakturhandlere forsynes, som De taler om.

Vi har alt tegnet ca. 60 Aktier, hjælp os at skaffe de manglende 140. Systuen vil kunne gøre Gavn for Kvinderne ikke alene ved at afhjælpe et Savn for saadanne, der vil have en fornuftig Dragt paa en nem Maade, men ogsaa ved at kunne give Arbejde til Syersker under Vilkaar, som Aktionærerne selv kan fastsætte.

Der kunde være flere Ting i Sibylles Artikel, som burde besvares; men jeg vil nødig trætte Læserne eller kræve mere Plads, derfor vil jeg endnu kun kortelig sammenfatte hvad jeg ønsker at sige:

Tak til Sibylle og Red. for Deres Interesse for Dragtsagen!

Tænk endnu en Gang over det Forslag, vi har gjort!

Fremsæt derefter Raad eller Ændringsforslag, om De finder det nødvendigt!

Agiter for Sagen! De er maaské dygtigere til det end os. Dette er i alt Fald noget, som vi kan gaa sammen til, om vi end ellers har forskellig Mening om mangt og meget.

14/6 1892.

K. Konstantin Hansen.

### Svar til „Der er Forskel“.

Skønt „Der er Forskel“ ikke er fremstillet som et Spørgsmaal men som en Kendserning, vilde jeg dog gerne give et lille Besyv med som Svar i det omhandlede. — I „Der er Forskel“ er der saa tydelig vist os den himmelvide Forskel paa en Mands og en Kvindes Opfattelse af en Bagvaskelse. Manden tager straks paa det, som noget, han kan kaste af sig, og gaar til Domstolene. Ikke saa med Kvinden! Nej, hun gaar ikke til Domstolene, hun bare klager og græder. Hvorfor er det nu saaledes? Fordi Mandens og Kvindens Stilling her i Livet er saa højst forskellig. — Det man i Almindelighed angriber hos Manden er hans offentlige Liv. Omvendt hos Kvinden. Kvinden har jo intet offentlig Liv, og det Bagvaskeren griber an hos hende, er i Almindelighed hendes sædelige Liv, og her gælder i den offentlige Mening en anden Lov for Kvinde som for Mand. Det er Kvindens ømmeste Sted, véd han, og der kan han godt gribe an, uden

at hun som Regel kan naa ham ad Lovens Vej. Dobbelt fejgt!! Thi, det véd man jo saa godt, at mangen smudsig Bagvaskelse har sin første Oprindelse fra tvetydige Ord og Miner, som først gennem de mange Munde antager faste Former og bestemte Omrids. — Selv om nu ogsaa Kvinden ad Lovens Vej kan vinde Slaget, mon hun saa i Virkeligheden i den offentlige Mening vil vinde noget ved det? Menneskene vil nu en Gang saa gerne tro det værste, saa gerne antage, at der dog vel er noget i det alligevel, selv om det ikke er saa galt, som Folk siger. „Der gaar jo dog ikke Røg af Branden, uden at der har været Ild i den“. Ikke saa med Manden! Har han ved Dom frigjort sig, ja, saa er han fri, saa er den Historie ude. Er der da saa ingen anden Vej for Kvinden end at græde med sine Veninder? Ja, hun kan jo „blæse“ ad Bagvaskelsen, se hen over den som noget, der ligger saa dybt, dybt under hende, at hun aldrig ofrer den et Blik eller en Tanke, endsige en Taare, om hun ejer Kræfter i sig til det.

Førend vi faar en Grundlov iblandt os, som gør lige Skel mellem Mand og Kvinde, har kun Kvinden at taale og at lide. Og den Grundlov er ikke alene den, som skal prentes paa Papiret, men det er den, som skal prentes dybt i Menneskenes Hjerter, i deres Overbevisning og i den offentlige Mening.

a—.

### Aalborg.

I Aalborg dannedes den 14de Juni en Fredsforening, som forhaabentlig vil faa mere end almindelig Tilslutning. I alt Fald viste det talrige Møde, at Aalborgenserne nok vilde være med i den Sag. Der skete nemlig det mærkelige, at alle Bladene — Højrebladet, moderat og radikalvenstres samt Socialdemokraternes Blad — alle havde de været enige om at anbefale Mødet og hendrage Folks Opmærksomhed paa Foredraget. Resultatet var derfor, at der trods den varme, fristende Sommeraften og den fornøjelige Musikaften i Kilden, dog var mødt ca. 700 Mennesker.

Fru Johanne Meyer, som var den indbudte Foredragsholder, talte under levende Bifald fra Forsamlingens Side om Freden, set fra folkeretlig Side. Hun belyste den økonomiske, moralske og pædagogiske Side ved de ulykkelige Rustninger og Forberedelser til nye Krige. Efter Foredraget indmeldte der sig over 100 Medlemmer i den ny Forening.

### Ferie-Kursus i Fransk.

Vi henleder Læreres og Lærerinders Opmærksomhed paa Frøken Mélanie Borrings Ferie-Kursus i Fransk, som tager sin Begyndelse den 18de Juli. Frøkenens sjældent smukke Sprog og nøje Kendskab til det franske Folk og dets Literatur er saa vel kendt i Danmark gennem hendes offentlige Oplæsninger og hendes Virksomhed som Lærer, at det næppe trænger til at bemærkes, men hvad maaské ikke alle véd, er, at Frøken Mélanie Borrings har et helt andet Syn paa Undervisningsmaaden end den almindelige her hjemme; og som i høj Grad letter

Lærerens Arbejde samtidig med, at det bliver baade Leg og Fornøjelse for Børnene. At der efter Anvendelse af denne Methode, som Frøkenen kalder „*Faire simple*“, for Børnenes Vedkommende kan fremlægges store Resultater, er en Selvfølge.

Da Betalingen for Ferie-Kursus tillige er sat saa lavt som 10 Kr., bør enhver Lærer, der interesserer sig for sine Elevers Undervisning, og som gæster København, ikke forsømme Lejligheden til at lære Frøken Mélanie Borrings Undervisningsmaade at kende.

### Han tager sig det ikke let.

Socialdemokratens Medarbejder meddelte fra en Samtale med Bjørnstjerne Bjørnson, at han i Samtalens Løb havde ytret til Digteren, at han kunde tage sig de smudsige Angreb let, som mange af Københavns Blade i disse Dage overfaldt ham med. B. Bjørnson svarede: „Nej, jeg tager mig det ikke let; thi alle disse Ord er som Voks, der stoppes i Ørerne paa Folk, for at de ikke skal lytte til, hvad jeg siger. En Mand, der bestandig bagtales og lyves paa, han mister derved noget af Sangbunden hos dem, der kun kender ham paa anden Haand.“

Hvor sandt!

### Vokshjertet.

#### En Kærlighedshistorie

af Paul von Sziczepañjski.

Ogsaa i Baranyce vidste man, at Hr. von Barovski — „Herren“, som Folkene simpelt hen kaldte ham — Dagen efter skulde veksle Ringe med Grevinde Angela Zanicki. Folkene fra Baranyce glædede sig til denne Dag, ti de havde truffet Forberedelser til en Fest, som Herren vilde give dem paa sin Højtidsdag, og de glædede sig ogsaa, fordi Hr. von Barovski altid havde været dem en god Herre, som de kunde have Tillid til, og som de ønskede alt godt. Maanen stod højt over Parkens bladløse Træer og kastede sit blege Lys paa det gamle Slot, paa de massive, nyopførte Staldbygninger og Lader, der omgav den store Gaard, og paa de smaa nette Arbejderboliger med deres røde Tegltage. Hvor Maanelyset faldt paa et Vindu, blinkede og straaledede det næsten som de høje Spejlglasruder i Hotel Zanicki, bag hvilke man nu underskrev Ægteskabs-Kontrakten. I Baranyce var dog alle Lysene slukkede og alle Mennesker sov, for den næst kommende Dag at vaagne glade og tilfredse. Kun i et lille Hus i Landsbyens Udkant brændte der endnu Lys. I et lille venligt Kammer sad en ung Pige paa Sengen, hvis Stolper efter Landets Skik var omvundne med røde og blaa Silkebaand.

Marysia Loczek, den skønneste og stolteste af Baranyces Jomfruer, kunde ikke finde Ro i denne Nat. Hun havde kastet det røde Hovedklæde af sig, de sorte Fletninger slyngede sig som Slinger ned over det tætsluttende Livstykke, og fra det blege Ansigt stirrede de mørke Øjne paa to Genstande, som laa i hendes Skød. Skinnet fra Lyset faldt paa et lille Vokshjerte —